

L'ALTRE CARA DE L'HANDBOL

Amb el propòsit d'endinsar-nos en l'essència del Club d'Handbol Sant Llorenç, donant a conèixer aspectes del mateix des de diferents perspectives.

Tractem de conèixer com viuen l'experiència de l'Handbol, pares, socis, jugadors, tècnics, etc., de diferents categories i des de neòfits a consagrats veterans.

Ens sembla una manera propera i realista de comunicar vivències particulars, que facilitin l'enteniment dels valors i principis que regeixen en el nostre Club.

Aquesta secció L'ALTRE CARA DE L'HANDBOL, vol significar tots aquells matisos que hi són, però que de forma habitual no es percebem.

Per descomptat, pretenem que sigui una comunicació amena i il·lustrativa, alhora que us animem a que participeu amb les vostres idees i comentaris, que enriqueixin la comunicació.

Avui entrevistem a **ROSA AGULLÓ**:

Rosa Agulló és una persona sensible i afable encara que allotja també caràcter i personalitat.

És mare de Xavi Magrazó de 18 anys, jugador de l'equip SENIOR B, i de Marta Magrazó de 12 anys i jugadora de l'equip ALEVÍ FEMENÍ.

No són moltes les mares que han completat una etapa sencera, la qual es va iniciar amb el Xavi, des de les categories més petites fins arribar a la màxima categoria. Seguidament comença una nova etapa amb la Marta, amb ànims renovats.

Rosa és per tant, una jova veterana que, en ocasions, ens ha sorprès amb la força del seu crit d'ànim.

Sant Lloreeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeençiiiiiii

Quants anys fa des de la vostra incorporació al Club d'Handbol Sant Llorenç?

Si no en falla la memòria, el Xavi va entrar al Club a la categoria aleví.

Va començar a entrenar i a jugar a les pistes descobertes de l'antiga piscina, on a l'hivern ens moríem de fred. Mai he menjat tantes pipes com en aquella època.

Per què l'Handbol i per què el Sant Llorenç?

El Xavi va començar fent futbol, però al poc temps, ni a ell ni a nosaltres ens va agradar l'ambient que generava aquest esport.

I per què el Santllo?. Doncs va anar una mica enganyat.

M'explico, al col·legi que anava hi havia un amic seu, el Marc Raventós, que jugava al "Santllo".

Parlant amb la mare del Marc, la Marisa, li van comentar que ens hagués agradat que el Xavi jugués a l'handbol, ella ens va dir que podia portar-lo a un entrenament, només per "mirar", a veure si així despertava el seu interès.

Un cop allà l'entrenador, que aleshores era el Sergio López, li va demanar que entrenés perquè faltaven jugadors i així ho va fer. Des de llavors mai ho ha deixat fins ara, per causa d'una lesió.

Quines coses destacades del Club d'Handbol Sant Llorenç, en tot aquest temps?

Nosaltres coneixem molt bé l'equip on ha jugat el Xavi.

Gairebé tot el grup de jugadors han passat, junts, per totes les categories.

Per damunt de tot, destacaria la pinya i els valors que ha defensat aquest grup de nois. Tot un exemple a seguir.

Quins consells li dones a la Marta, basats en la teva experiència amb el Xavi?

La nostra recomanació és que, dins les seves possibilitats, intenti fer un grup d'amics ja que els tindrà per sempre i que tot el que aprengui li servirà, segur, per a moltes altres coses a la vida.

Ah..., i que no sigui tan rondinaire com el seu germà amb els àrbitres, jajajaja.

Com veus el present del Club d'Handbol Sant Llorenç?

Ha plogut molt en aquests gairebé 10 anys. Encara recordo els primers equipaments, les "curredes" del Sergio Sánchez, de César López i dels pocs membres de la Junta que feien tot el que podien.

Ara, per sort, tot ha canviat molt. El Club disposa de moltes categories, tant femenines com masculines, d'equips lluitant fins al final per tal d'assolir els objectius marcats. I el més important, al meu entendre, una ESCOLA D'HANDBOL QUE FA GOIG iiiiii.

Què canviaries de cara al futur?

Tant el meu marit com jo opinem que per tenir equips forts, esportivament parlant, a les categories superiors (Sènior i Juvenil), primer de tot s'ha de treballar moltíssim l'escola.

Gran part dels esforços del Club haurien d'estar enfocats als més petits. Han de pujar tots junts, no hi ha una altra manera perquè arribin a dalt sentint els colors del Club com una cosa seva. No és el mateix haver mamat el "Santllo" que arribar des d'un altre Club.

Ens pots explicar alguna, de les moltes anècdotes que tindràs, que t'hagi marcat?

No sabria quina d'elles escollir, ara mateix, hi han hagut moltíssimes. Si que m'agradaria comentar una cosa que, no és ben bé, una anècdota, però que em va marcar:

Va passar en un partit a Sant Andreu de la Barca, a la categoria cadet, si no recordo malament.

Durant el partit, el Xavi va jugar poc, igual que altres companys de l'equip.

Des de la grada els pares que presenciàvem la trobada, vèiem als que jugaven molt esgotats i tocats físicament. No em vaig tallar ni un pèl i des de la grada vaig cridar a l'entrenador dient-li que se n'adonés i que fes canvis.

En acabar el partit, el meu fill em va cridar a part de la resta de pares i jugadors i em va renyar, la qual cosa no se m'oblidarà mai. Em va obligar, amb tota la raó, a demanar disculpes a l'entrenador, el que vaig fer.

El meu fill em va donar una lliçó del que ha de ser el respecte i els valors de l'equip.

Ah, que no se m'oblidi Ara i Sempre

Sant Lloreeeeeeeeeeeeeeeeeeeençiiiiii